

DIARI CATALÀ
Avisos, Notícies y Anuncis
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Barcelona: Edició vespre: 1 pess. més
España: Edició matí: 1 pess. més
Únic postal: 1 pess. més
Preus de 50 núm.: 50 cèntims

La Veu de Catalunya

Any XXI núm. 4,320

Barcelona: Dijous 1 de juny de 1911

5 cent.

Redacció y Administració
Carrer d'Escudellers, 10 bis, entrella
(VEOP DE LA RAMBLA)
IMPREMPTA
Escudellers, 10 bis, entrella
Telèfon 184

Anunci, esquemes, comunicats y ve-
cances a preus convencionals. Per la
edició del vespre s'admeten esquemes
mortuoris fins a les sis de la tarda.
Per l'edició del matí, fins a les sis de
la matinada.

Edició del VESPRE

SANT DEL DIA: Juvenç, mr.
Sant de demà: Eugeni, p. y conf.—Quaresma: Horas a la iglesia de R.R. Escalafones.—Horas d'exposició: De les sis del matí 2/4 de vuit del
vespre.—Dona: A la mateixa iglesia.—Cort de María: Ntra. Sra. de la Merced, a sa gloria, privilegi, o a la del P.—Domènec: Ntra. Sra. dels Àngels, a sa
glòria.—Missas d'avui: Octava de l'Assumpció del Sàntor; color blau.—La de demà: Sta. Anna, vda.; color blau.—Adoració nocturna:

Observatori Meteorològic de la Universitat - Director: E. Alcolea - 31 de maig
HORES D'OBSEGUÍCIO: 9 milles al sud de Barcelona a 975 m. d'alçada del mar: 70,00 70,40. Temperatura màxima 31,4° soi; 29° ombrera.
Mínima, 16,2° ombrera; 15,9° resol. Llum: 20% 30%. Pintia a les 21 hores: 1,25. Atmósfera evaporada en mil·límetres: 21,1. Grans d'hàbitat:
77,50. Direcció del vent: ESE; R. Velocitat del vent: 13 km. Salut del cel: cobert; nivells. Nivells: C. R. - Cantitat: 0%.
Sortida del Sol: 4,20. Posta: 7,17. Sortida de la lluna: 7,14 matt. Posta: 11,11 nit.

Cap d'any de la mort de

Donya Teresa Senyartí y Soler
viuda de D. Jascinto Viladomiu
ocorreguda'l dia 4 de juny de 1910
(A. C. S.)

Els seus fill, filla política donya Pilar Portabella, nets, germana, germanes polítiques, nebots, nebodes, nebots y nebodes polítichs, cosins, demés parents y les rahons socials «MARCOS VILADOMIU» y «HIJOS DE PEDRO PORTABELLA, S. EN C.», al recordar als amics y coneguts tan sensible pèrdua, els preguen que la tinguin present en llurs oracions y se serveixin assistir a alguno de les misses que en sufragi de la seva ànima se celebraran a la iglesia de la Casa provincial de Caritat, demà, divendres, dia 2 de juny, essent d'obertura les de deu a dotze.

Agradit l'assistència el dol se dona per despedit

No's convida particularment

SENAT

la classe de opinions i grups politicos, no tiene justificació alguna cuando se trata de movimientos de opinion que solo responden a intereses de partido.

El Departamento Central tiene el honor de proponer a la Diputación que se sirva adoptar el siguiente acuerdo: No ha lugar á la proposición formulada por los señores diputados don Santiago Valentí, don Rafael Gutiérrez, don Angel de Borja y don Rafael Ullés, por entender que no puede la Diputación entrar en el fondo de los problemas planteados respecto de los cuales todos los señores diputados pueden, según sus convicciones y sentimientos, tener opiniones bien divergentes y hacer, con su sola representación, las manifestaciones que estiman pertinentes.

Al combatir aquej diccionis els federalistes varen voler fer habilitats y no més varen parlar de la llei de jurisdiccions, y de la Solidaritat y de todos les partitiques campanyes catalanes en contra d'aquesta llei, com si en la seva proposició nos parlés de cap altra cosa. Pero en la seva proposició hi havia moltes coses, se parlava del Còdix de justicia militar y sobre tot del DE UNA AMINISTRIA PER DELICTES SOCIALES Y POLITICHES, y això es lo què volia fer passar ab l'esquena de la llei de jurisdiccions, es a dir, la demanda d'un pendo general que havia de compendir des de l'assessi vulgar d'un home politich fins al vagabunda que per la espalda dona punyalades al seu amic o al enginyer o al director de la casa, fins a tos els desgavats que els lerrouxistes des de seu diari emprenyien a tota mena de violències. Coses totes que comprenden que no esverin els nacionalistes porque responden a les doctrines d'un dels seus quèstes actuals, en Pau Iglesias, però que no poden acceptar, per ben duraress que's presentin, els altres diputats, ni els dinàstics, ni els regionalistes ni els de la Unió Catalana, com expresament va declarar el senyor Folguera.

El joch era ben vist; a fer passar ab el vot de tots els elements politicos de Barcelona la petició d'amnistia per en Posa y l'Arch y tants altres de la família radical, o presentar als antics elements de la Solidaritat a favor de la llei de jurisdiccions. En l'un cas y en l'altre la victoria era pera's federalistes.

Però va passar la història del cacador caçat. El senyor Verduguer y Cañís primer, el senyor Folguera després, varen agafarlos en la trampa perells montada, presentant una esmena que no varen poder deixar de fumar els lerrouxistes, en que ja no més es quedava de la llei de jurisdiccions. Dau auxí.

Els diputats infrascrits proposen que la Diputació acordi demanar al Govern central la derogació de la llei de jurisdiccions.

Y ademés que's demanda la concessió d'una amnistia pels delictes d'opinió cometuts ab la paraula o ab la ploma.

Palau de la Diputació 30 de maig de 1911. — M. Folguera y Duran. — Rafael Ullés. — Eduard Micó. — N. Verduguer Cañís. — R. Guerra del Río. — A. Suñol. — Antoni Samalvador.

Substituïda la proposició lerrouxista per aquella que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La portada d'aigües

L'Associació «Defensa Hidràulica» del Tordera celebra assamblea general de socis ab representacions de Malgrat, Palafolls, Blanes, Tordera, Fogars, Massanes, Martorell de la Selva y Hostalrich, y una vegada despatxats els assumptes reglamentaris, s'acorda prosseguir ab la major energia i entusiasmie la oposició al projecte de portada d'aigües del riu Tordera a n'aquesta capital, no sols per considerar la bona d'aquella comarca, si que també per no resoldre el problema del abastament, ja que, pels grans defectes higiènics y econòmics, resultaria el projecte una greu amenacia als interessos d'aquesta ciutat.

Després s'electeg Junta Directiva, designant president a don Trinitat Maria Om, y vocals als senyors don Gustau Peyra, Joaquim Casas Carbó, Joaquim Ruyra, Rosendo Gómez, Joseph Maria Fontan y Enrich de Pons.

L'Ajuntament de Blanes ha presentat recurs d'alsada contra l'acord del d'aquest capital resolent el concurs d'aigües.

La Junta de Defensa de les aigües del riu Maresme, Conca y Besòs, en sa última reunió, admete d'altres accions al seu favor, aconsejant donar les gràcies al senyor don Francisco Benet y Colom, per les seves gestions pera que no prosseguís el projecte de reforma de la llei d'aigües presentat en el Senat y no reproduït en l'actual legislatura, felicitant-lo pel brillant exit obtengut, y felicitant també al diputat a Cors don Bonaventura Plaça per dit resultat, com iniciador que fou de la reunió de senadors y diputats, en la qual la comissió al seu favor Benet y Colom pera que portés la representació dels senadors reunits.

S'acorda, també, aprovar els actes del president de la Junta, ab referència al seu favor Benet y Colom, pera que portés la representació dels senadors reunits.

La Junta s'enterrà ab satisfacció de la sentència favorable obtinguda pel Sindicat de regants de la mina de Santa Coloma de Gramenet, reconeixent el seu dret devant l'Ajuntament d'aquesta ciutat, a no ser desposeits, sense indemnització, de l'aigua que disfruten.

Se va aprovar la publicació d'un butletí d'adhesió ab indicacions respectives hostatges, rebuixes ferrocarrils y altres de gran utilitat pels congressistes.

També s'acordaren algunes obsequis als congressistes y se parlà extensamente del concurs de bestiar que s'organisa ab motiu del Congrés.

L'anunciació a Girona es cada dia major y els gironins se preparen per rebre dignament als forasters.

El senyor Elias de Molins que, en nom de nombrosos conterraneus, servidores y associacions agrícoles, ve gestionant el compliment de la llei de sindicats, ha rebut un telegramma del senyor viscount de Ezra y una carta del senyor Azcarate, en la qual li anuncia la presentació de bases de defensa al Govern

pera que tinguin efectivitat les justes excepcions de la llei indispensables per la vida y desenvolup de les associacions agrícoles.

El senyor Elias de Molins ha enviat un exemplar de la instància presentada al ministre de Foment en defensa de dita llei a tots els senadors y diputats a Corts, acompañant d'una expressa carta encantant la necessitat de unir tots els esforços pels que acaba el lamentable estat de coses, que pertorba y perjudica l'agricultura.

La Unió de Viticultors de Catalunya e prop passat diumenge va fer meetings de propaganda a Masquefa, Sant Esteve de Rossinyol, Castellbisbal y Papies.

Hi varen parlar els senyors Borrrell, Valls, Lloret, Santacana, Anglada, Fortuny, Fluvia, Ferrer y Rosés y Miquel y Cusó.

Tots els actes esmentals foren presidits per les autoritats dels pobles respectius.

Se va donar conjunta de varis adhesions, entre les que hi figuraven els trets diputats a Corts senyors Sala y Miró y Trapet y les dels diputats provinciais senyors Janés, Alegre y Barata.

Com a conclusió del meeting de Castellbisbal va expedir el seguent telegramma:

President Consell ministres.—Madrid. — Reunits grandios mitjançant Unió Viticultural Castellbisbal eivissa desitj fervorós estriu compliment llei repression viària y respectuosament protesten interpretació llei Sindicats que impossibilita lluir desordens forces productores.

El governador li diotat les correspondents ordres pera' manteniment de l'ordre.

De societat

A Santa Coloma de Farnés s'hi ha unit en Sant Matrimoni la gentil y hermosa senyoretta Mercè Iglesias y Abadal filha del diputat provincial nostre amic y company don Joaquim Maria y Abadal del nostre estima amic don Ramon d'Abadal, senador y presidente de la Liga Regionalista de Barcelona, ab el distingut jove don Josep Llaver, advocat y propietari.

El joch era ben vist; a fer passar ab el vot de tots els elements politicos de Barcelona la petició d'amnistia per en Posa y l'Arch y tants altres de la família radical, o presentar als antics elements de la Solidaritat a favor de la llei de jurisdiccions. En l'un cas y en l'altre la victoria era pera's federalistes.

Però va passar la història del cacador caçat. El senyor Verduguer y Cañís primer, el senyor Folguera després, varen agafarlos en la trampa perells montada, presentant una esmena que no varen poder deixar de fumar els lerrouxistes, en que ja no més es quedava de la llei de jurisdiccions. Dau auxí.

Els diputats infrascrits proposen que la Diputació acordi demanar al Govern central la derogació de la llei de jurisdiccions.

Y ademés que's demanda la concessió d'una amnistia pels delictes d'opinió cometuts ab la paraula o ab la ploma.

Palau de la Diputació 30 de maig de 1911. — M. Folguera y Duran. — Rafael Ullés. — Eduard Micó. — N. Verduguer Cañís. — R. Guerra del Río. — A. Suñol. — Antoni Samalvador.

Substituïda la proposició lerrouxista per aquella que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de Sanatori Català pera' que questa que's referia a una aspiració general del catalans, firmada per representants de varis agrupacions de l'oposició significativa, la rabò única nomada en el dictamen pera rebujar la proposició lerrouxista, passava a ser ratificada de forma indestructible que obligava a acceptar la nova proposició i això es lo què varen proposar els diputats del Departament Central y això es lo que va fer la Diputació per unanimitat.

La Junta de San

Pàgina Artística de LA VEU

Excavacions y troballes. - Art antich y modern. - Pedagogia artística. - Museus y Coleccions. - Art nacional y extranger. - Curiositats barcelonines. - Ressenya de conferencies. - Exposicions locals y forasteres. - Llibres y Escoles. Notícies de concursos y de tot lo que pugui interessar als artistes y als industrials d'art

76

«Pidiendo para la Virgen».

Quadre de Juli Romero de Torres.

NOTES CÓMIQUES

En aquests dies en què s'discuteix el fall del jurat de la Exposició son d'una gran actualitat les notes còmiques que anem a publicar, pensaments selectes de uns dels individus del Jurat, especialment representants d'un grup d'artistes y cap de la protesta contra els crítics fa alguns dies publicada.

No son escapats accidentalment en la improvisació d'un brindis o d'una cerimònia inaugural d'autoritat, sinó vèrtits en una sobra didàctica escrita para llenar un vacio d'unes 700 planxes de text, ab dictamen favorable de l'Acadèmia de Belles Arts, y humorada per l'Ajuntament ab l'adquisició de trenta exemplars al moment de la seva aparició, editada com les grans obres, a Madrid y Barcelona y vívia encara, y de gran popularitat en els tombols artístics.

Els següents troços selectes, escutllats rípidament pinta de mi mestra, millor que no ho farien molts dels nostres artistes, la necessitat que hi ha, abans de fer una altra Exposició de Belles Arts de crear per mig d'un poderós esforç pedagògic un mon conscient, veranament il·lustrat, que fassí impossible que les obres d'art que fem venir de tot Europa vagin a judicis de qui ha escrit coses tan amenes.

Son de l'obra «La Aquarela y sus aplicaciones» de don Marian Fuster, president del Jurat calificador de la primera Exposició general de Belles Arts de Barcelona (1891), individu del Jurat de la actual, president del «Círculo Artístico», etc.

Pág. 31.—«Quien lo había de decir al gallo y al celata que en aquellas regiones que el poblaba de todos los menudos y de rústicos domesmes, sobre los cuales la cauchilla del diuina partía el corazón de la víctima humana, generaciones yenderas hablan de levantar tan acabados y soberbios monumentos como las góticas catedrales. LOS MARAVILLOSOS ALCAZARES MORISCOS de ANDALUZA. (1)

(1) Quien había de predecir al ornamentalista expício, que aquell arte... siglos más tarde habrá de dar origen al Juicio final de Miguel Angel, a la Transfiguración de Rafael y a la Virgen de Murillo? ¿Y quién había de anunciar a estos mismos grandes maestros que el procedimiento por que ellos se vallan para los bocetos de sus más hermosas creaciones habría de perfeccionarse tanto que diera origen a las tan celebradas acuarelas de Fortuny?

«La acuarela es hija y hermana, á la vez de la pintura antigua, confundiéndose en cierto modo con ella, antes que con Juan Van Eyck (1) apreciaria la Pintura al óleo.

(1) Este pintor nació en Mass Eyck; un dibujo representando el relato de Felipe el Bueno de Portugal a su hermano, el futuro pintor el primero por sorprendido colorido sin precedentes de que se recuerda... (Nota del autor).

Ja ho veureu!

«La Desposada».

Detail del «Estable del Amor», de Juli Romero de Torres.

La Exposició Internacional

Els pintors espanyols

«Un esforç envejable, un desig, un entusiasme qu'en manca a nosaltres disqueríem des pintors espanyols, el dia de la primera vista a la Exposició; y més que això encara, una disciplina, un ofici, que tampoc tenim fora de bon escassetat excepcion. Però un art, un art tot emborat de glòries de museu, de patines antigues, d'elegàques suavitat, quel posen per sota les nostres monàdiques frisances renovadores, encara que aquestes d'aventuradament no han passat d'essència franceses.

No obstant, no sé quels deus passar a na-

quests pobles d'Espanya endins, que estan tristes. Lo més d'aquells cultius artístics novella de les terres castellanes y andaluzes; lo més d'aquesta rauxa de poetes y procòsties, com la flor d'aquests pintors que ara han vingut, està esponejat d'una melangia exanya, com si fos un renesciment purament sentimental, nascut al escalf de les evocacions d'altres dies, de les evocacions d'altres obres.

Jo no puc pas avinent a l'affirmació d'alguans, de què això es la continuació de la gloriosa pintura espanyola, que això es lo que aquí deuen fer ab el nostre art, que això es una manifestació del veritable emergerament del país. Jo jo no sé veure que era la continuació de les coses hi ha; la repetició ni que la evolució tingui per únic element de via el record. Més aviat, mes decano per creure que aquest art es un fruit nascat al Museu que no pas donat per la terra sempre jove y resplendorosa.

Vull dir que farem mal fet de pensar-

mos que l'art d'un poble determina,

per lo molt que les obres actuals pu-

guin semblar exteriorment a les dels

meistes gloriosos que as han donat la

història, y encara que faríem un trist pa-

trés, si ar de cop y volés els nostres

antiquaris y s'donessin els seus negocis de creació ab el mercat dels remen-

drances.

Le tradició, creguem, en la evolu-

ción, i spiritual d'un país no hi fa altra

cosa que la gran feina dels adobs a

les plantes; es a dia, dona valora als

arts novells que material, sorguis al-

toxos, segons són els temps actuals que acostaran s's tendres cabelleres.

Hi té una forta intervenció, deu re-

membrar, en el fet de la evolució, però

de cap manera aquesta intervenció devi-

comprender en la pintura.

Y aquest domini exercit pels grans

exemples històrics sobre l'art actual,

que aquest pintors ens presenten, per

mi demosta una debilitat supereditada.

Les novelles auress, intuint, s'al-

sequen sobre les terres d'Espanya, per

aquests pintors somonants, y al mon sa-

nament s'empaten els nous ideals de Be-

lesma, que allí s'consideren per lo vist,

bé definits y decisivament creats pels

mestres de les escoles històriques.

Però, fixeu-se en lo que feren els

meses antícols a nel seu temps, y deixant

ja als de més enendarerida època, fixeu-

se al Goya gloriosissim. Ell era el geni

visionari de la realitat viva, d'aquella Espanya xulapa y heròica, màsica y bullan-

guera; y el pintor acudia a les festes plati-

xeres del seu poble, y ne pintava les

seves belleses ab un sentit d'actualitat

furient y meticolós.

Aquests pintors d'ara, si algun cop els

vayeu davant del espectacle, ben aviat

podreu endevinar que punt escullen es-

pecialment arqueològich. Quan son les

primitives reliques conservades a l'urna

de la candela popular.

D'aquells contactes vius del artista ab

la vida, d'hont n'eren y tos, si voleu

les més arbitrarries manifestacions, ape-

nes si n'hi ha una nostra. L'anovament

d'una millor vida, per ara, sembla ésser

la llantia tremolosa qui iluminà l'present

alimentada ab l'oli de les conutes mor-

tes. Però, aquests pintors tenen una indi-

cidible superioritat al davant nostre; una

superioritat que havem d'acatar y tenir

mol't en compte. Una superioritat que

més, que may se veu en aquesta exposició, hon els nostres pintors s'han pre-

sentat desplaçant amb insignificants

mostres del seu poder.

Y dich això, recordantme, per exem-

ple, den Ramon Casas, que a la

Exposició passada feu una manifestació

del seu talent, completa y forta; den Rusi-

ñol, que exposa tres quadres sense cap

importància aquí, mentre n'envia dotze

o tretze a Roma, y d'alors y altres

pintors que protesten de que diguem

que la Exposició es magna, sense vol-

gar reconèixer que cap d'ells ha fet

ni el més menut esforç pera que no ho

siguiat.

Però, ademés d'aquesta superioritat

d'affirmació, d'aquesta força que supo-

sa'l ser capaç de tenir en compte que

quan la gent s'ensenyia cal que s'ensi-

nyi lo millorment possible, tenen la

d'esser gent ben formada escolàstica-

ment; y sia pel Museu o per lo que

sia, son homes fetos ab habis de fre-

ball, gens de taller que breguen, treben-

ien, s'eforen, resolen, acaben. Tenen una norma. Sobre tot, tenen un

gran Museu. No s'acosten d'impre-

sions vagues; no se satisfan fent pa-

gatges durant l'estiu per exposarlos al hi-

vern, y en esperar l'estiu que ve pera

tombarà, sinó que del fons del seu es-

porti ni trenyen l'objecte de ses crea-

cions, que resolen ab una habitual idea

de solució; tan habitual, que devega-

des, més que metàfica, devé sistemática.

Y això sol es prou pera que nosaltres,

gent d'impressions, de notes ampliades,

d'històries visiones, ens hi amorem, ab

no p'cie y ab ganes d'aprendre qual-

com quan manca: l'únic que quiccom,

el qual com deixa, que ha de tornar

un art lo que fins ara ha sigut un de-

sign, que ha de formar una escola am-

plidament, de lo que fins ara han sigut

notes y apunts de llum y de color.

No obstant y lo que hem dit abans de fer constar aquest darrer extrem, les obres d'aquests pintors desvetllen en nobretes un gran interès y principalment, aquest interès, jo diria que prové de sabem, devant d'aquestes obres, el contacte ab la gran evolució de la pintura moderna.

Y ens hi sabem per contracop: es a dir, perque notem tot seguit, d'una manera clara, que terres enemis d'Espanya, encara avui la terra de la veritable pintura, ha trasbalat l'Europa, y de l'Europa, la joventut de la nostra Catalunya. Una frisana de vida nova s'escorre entre nostre de cara als horitzons d'un pèrver secret, vers el qual anem al l'espectacle.

Qui sab si d'aquí ve aquest atolàndram, aquest desig, aquest nerviosisme rapidista, aquesta displicència a estones, y aquesta febra boja en altres. Qui sab si els nostres defectes son el deliri, les febres d'un part que s'anuncia de temps ha; de massa temps ha, ja dirà. Febres y deliris que cal no fer durar massa perque podrà venir la mort abans de la naixensa que s'espera. Febres y deliris en els que cal no aturar massa, perque els poden portar a fatal desviacions.

Qui pot dubtar ab tot, que en la majoria de les obres dels pintors de les patines, us entretinguen en mirar com es forte d'exècució l'obra. El seu «Retrat», en veritat, es la feina d'un estudi, d'un erudit y tot. L'escena principal, «L'Encamnat», diríem, es un troc de pintura de museu hont les finors d'Itàlia, endolcides encara per l'entextat de reminiscències andaluses, proveus d'antiquitat, fortament, y una sentimentalitat afabulada.

Miren el desum de la profunda y les imatges de la «Esposa mística» y la «Esposa cristiana» que li fan costat, y en elles, com en les dues fases de l'amor de doncella

Gran premi

Londres, 1907

Gran premi

Madrid, 1907

Gran premi

Saragossa, 1908

Gran premi

Venecia, 1908

Gran Copa

Venecia, 1908

Gran premi

Paris, 1903

Membre del Jurat

(Per concurs)

París, 1909**Galerías del FAYANS CATALA**

Grans salons para Exposiciones artísticas

SANTIAGO SEGURA S. en C.

Porcelanas artísticas y Vajillas. —Majoliques. —Piezas vidriadas. —Rejones. —Cristallería. —Bronces y otros metales artísticos. —Perfumería, marca "Parfumage aux Fleurs".

Teléfono 1284 BARCELONA Corts, 615

Víctor Brosa

DECORADOR

Altars, Mobles, Habitaciones, etc.

PIETAT, 4**RENART & C. I.A**

Gran assortit en objectes d'art, fabricació de la casa, propis para regals

Reproduccions, clàssich y modern

Retrats, obres d'art dels grans mestres

Exposició de reproduccions fotogràfiques al carbó

Grabats, Marches y molles d'art

271, Diputació, 271

(entre Clars y Passeig de Gracia)

Conferència den Francesch Galí

(L'esperit cristian en la pintura del Renaixement)

Acudí el diumenge al saló de sessions de la Juventut Catòlica una host geniosa d'artistes, de literats, pera escoltar la paraula d'aquest, precis, evocador d'en Francesch Galí, nobilitíssim artista y pedagog mestre, ab tot y la seva joventut d'una generació de pintors y dibujants ja pungint a l'exterior i al rostre.

El tema de la conferència era sugestiu y, en certa manera, ella havia de revelar al ensemble malsons profunds de la trajectòria artística d'en Galí y aspiracions d'una gran estètica cristiana que el seu estat d'esperit, però que en llach com a Cidunyan, rebien la embranzida apassionada d'una verge sava assegurant.

L'arrenció dels còdols fou plenament, bígavament recompensada.

En la impossibilitat de reproduir la conferència en aquests plànens, ne copiem un fragment essencial y característic.

«El Renaixement fou sensíllement una continuació de l'art cristian, una evolució, una fase d'aquell, un art accordat amb aquella, que no per ésser malaltia deixava d'ésser cristiana, y que es sembla dins d'ascensió que la vida humana, considerada en esperit, ha empes des del començament de la civilització, a les malalties del cos humà, que sempre son fortificadores del esperit.

Ara bé, l'artista sintetista en l'obra ja en viu, per l'ascent d'aquesta sobre'l seu esperit. Més clar: l'artista, part integrant de la societat en què viu y per tant, per ella influit, respon a l'obra que es sintesis y expressió de son estat d'esperit, accordat aquest al de la època en que viu.

El cristianisme temps a venir, en les admirables adaptacions y aplicacions del Evangelio als peus de la Iglesia. Evangeli, en certa manera, guarda tressors innumerables per a nosaltres, d'una humanitat lúca y cansada, paralitzada, y accordat a aquests renovats estats socialistes de la família cristiana, se produïx un art també inimaginable; y quan vindrà la plenitud del temps en que segons insinuen les Santes Escriptures, el Christ regnarà demunt dels pobles tots de la terra y sa ley imperarà en tot esperit com signe de fraternitat universal, a les hores, florirà aquell art, sà, fort, pictòric, perfecte en sa concepció y sa expressió únic d'art cristian.

Els grecs molt inferiors a nosaltres, en lo que pertany a religió, eren arribats a una plenitud, a un acord de vida, unita y glorificada per un spressimenti, sisys en son esperit hi vivia un equilibri, un repos, un no sé qué de definitiu, que respon a l'esperit en Amèrica y en virtut del Bisbe perfecte, fet cosa, ja dins el Sant Pare, a imatge del Béte qui Sant Pau descriu: «tot els desfalliments nostres tornen en accordança».

«Deu ser la norma lleugera y la nostra vida la lleugera y la vida s'identificant amb la lleugera la nostra força. En va», diu Goëte, «els espírits vagabons se esforçaran per arribar als pùrs cims de la perfecció—aqueill qui vol grans coses reconcentra les forces; en les condicions difficils el mestre manifesta sols la lleugera per donar-nos la llibertat. Tot lo que esta fona de la lleugera es flach y tranzitor, son poder de consolació es luctu, y fona de la lleugera, glossant el pensament de Goëte, perdrem la llibertat, la possessió de nosaltres mateixos. Fantasies, faules sense vida, sentiments exòtics, passions epileptiques, una ventada se les endura, y les grans realitats humanes y cristianes arriben fent el seu camí per totes les generacions. D'un pesatí perdurable isspèc aquella estrofa d'un home dirigit a exaltar la excelència de la lleugera: els impuls que son cauteven faunes y folles, però que son al costat de la nostra lleugera» (1).

Nombroses projeccions decoraren el termini del parlament d'en Galí, y cascuna fou comentada ab concisa viginor pel conferenciant. D'aquesta guisa, el sistema crític dels Galí se feu vivent, objectiu; l'estori vers la perfecció del Renaixement, aparegué ab admirable continuïtat, en cerca infadigable de la sintesi.

Grans aplaudiments coronearen les dàries paraulas d'en Francesch Galí, y acabada la conferència, el públic resintió intensament al seu devora—tan saludable havia sigut aquell abel·leig d'idees clares y amonioses—com si no se sàbes departir de la consideració de la Bellesa. Y en privada conversa se reprengueren algunes emotius del parlament, en èstus.

Bella recordança servirà de la conferència d'en Galí els que tinguerem el goig d'orellia y aplaudirlo.

(1) Torras y Bages.—La lleugera del art.

Curs Miquel Angel a Terrassa

La lleugera corresponent al diumenge passat fou explicada per don José María López-Picó, el qual va finar especialment en l'obra literaria del Buñuel.

Deglossades les poesies que l'ritme obsequi, la proporció acordada a son espai que podrien dirne cristianes, els vus en el cap y mans de ses figures, es ve que aquesta part del cos humà es la que, per templa sempre prenent, la podia observar y compreender més.

Podia observar sos companys y a través de altres semblants cercar-los y trobar-los, els arrobaments més misticos, els desmays misticos, els difensos estatius d'esperit que camaven en estatius d'esperit que camaven.

Tots vosaltres haurien sentit la similitud contemplant una obra clàssica enèrgica que sia riuflada, car si bé falten nòtes en l'acord triadic, les que resten són el cantant, del qual manen, que

no sentim la falta d'aquelles. En canvi, en moltes de les figures de l'Angel lleuen el cap y les mans y tot l'interès fugi.

Vincí en el «Sant Sopar» que tots condeixen, veu la divinitat manifestada en tota cosa, emprat en espiritualitat es inferior a l'àngelic.

Miquel Angel, el colós de tota època, el més gran y complexe entre tots els artistes, en certa manera estava encastat, pocs separant de totjhom, excepte dels altres per necessitat, esperit profundament religiós, vivia en si mateix; emperò aquest certi encastament, no priva com a Fra Angelic d'observar el més que volta, molt més extens y compleix que el que en un convent no deixa a niquid.

Fou qui, en mitjà d'aquella corrupció y desequilibri, posà ab Cinabue y Fra Angelic els peus del classicisme cristian, els quals donà la orientació definitiva, s'apoderà de les orientacions de aquella època, les purificà, les encaminà ab la clarividència gegantina, se tanca, s'isolà, s'amara de la gràcia divina; y aquell lluitador, aquell religiós, aquell inseparable, enlairat per demunt de aquell slot de corrupció, exclamà: «Dormir es dolç y encara ser de pedra més, mentres la vergonya y la miseria durin! Rés veure, res sentir, es una felicitat, no'ns despertei. Ah! pàrta baix la

Agrest orient, questa podríem dire proporcional d'una estètica cristiana que viu y per tant, per ella influit, respon a l'obra que es sintesis y expressió de son estat d'esperit, accordat aquest al de la època en que viu.

L'arrenció dels còdols fou plenament, bígavament recompensada.

En la impossibilitat de reproduir la conferència en aquests plànens, ne copiem un fragment essencial y característic.

«El Renaixement fou sensíllement una continuació de l'art cristian, una evolució, una fase d'aquell, un art accordat amb aquella, que no per ésser malaltia deixava d'ésser cristiana, y que es sembla dins d'ascensió que la vida humana, considerada en esperit, ha empes des del començament de la civilització, a les malalties del cos humà, que sempre son fortificadores del esperit.

Ara bé, l'artista sintetista en l'obra ja en viu, per l'ascent d'aquesta sobre'l seu esperit. Més clar: l'artista, part integrant de la societat en què viu y per tant, per ella influit, respon a l'obra que es sintesis y expressió de son estat d'esperit, accordat aquest al de la època en que viu.

El cristianisme temps a venir, en les admirables adaptacions y aplicacions del Evangelio als peus de la Iglesia. Evangeli, en certa manera, guarda tressors innumerables per a nosaltres, d'una humanitat lúca y cansada, paralitzada, y accordat a aquests renovats estats socialistes de la família cristiana, se produïx un art també inimaginable; y quan vindrà la plenitud del temps en que segons insinuen les Santes Escriptures, el Christ regnarà demunt dels pobles tots de la terra y sa ley imperarà en tot esperit com signe de fraternitat universal, a les hores, florirà aquell art, sà, fort, pictòric, perfecte en sa concepció y sa expressió únic d'art cristian.

Els grecs molt inferiors a nosaltres, en lo que pertany a religió, eren arribats a una plenitud, a un acord de vida, unita y glorificada per un spressimenti, sisys en son esperit hi vivia un equilibri, un repos, un no sé qué de definitiu, que respon a l'esperit en Amèrica y en virtut del Bisbe perfecte, fet cosa, ja dins el Sant Pare, a imatge del Béte qui Sant Pau descriu: «tot els desfalliments nostres tornen en accordança».

«Deu ser la norma lleugera y la nostra vida la lleugera la nostra força. En va», diu Goëte, «els espírits vagabones se esforçaran per arribar als pùrs cims de la perfecció—aqueill qui vol grans coses reconcentra les forces; en les condicions difícils el mestre manifesta sols la lleugera per donar-nos la llibertat. Tot lo que esta fona de la lleugera es flach y tranzitor, son poder de consolació es luctu, y fona de la lleugera, glossant el pensament de Goëte, perdrem la llibertat, la possessió de nosaltres mateixos. Fantasies, faules sense vida, sentiments exòtics, passions epileptiques, una ventada se les endura, y les grans realitats humanes y cristianes arriben fent el seu camí per totes les generacions. D'un pesatí perdurable isspèc aquella estrofa d'un home dirigit a exaltar la excelència de la lleugera: els impuls que son cauteven faunes y folles, però que son al costat de la nostra lleugera» (1).

Nombroses projeccions decoraren el termini del parlament d'en Galí, y cascuna fou comentada ab concisa viginor pel conferenciant. D'aquesta guisa, el sistema crític dels Galí se feu vivent, objectiu; l'estori vers la perfecció del Renaixement, aparegué ab admirable continuïtat, en cerca infadigable de la sintesi.

Grans aplaudiments coronearen les dàries paraulas d'en Francesch Galí, y acabada la conferència, el públic resintió intensament al seu devora—tan saludable havia sigut aquell abel·leig d'idees clares y amonioses—com si no se sàbes departir de la consideració de la Bellesa. Y en privada conversa se reprengueren algunes emotius del parlament, en èstus.

Bella recordança servirà de la conferència d'en Galí els que tinguerem el goig d'orellia y aplaudirlo.

(1) Torras y Bages.—La lleugera del art.

Crònica**Colecció en venda**

A París s'ha posat a la venda la col·lecció de pintures de Maurici Kann, cèlebre per les admirables y importants telles de les escoles flamencas y holandeses dels segles XVII y XVIII y pels retrats dels mestres anglesos del segle XVIII.

La venda de la col·lecció, ha portat moments entre's anticuaris y coleccióneis, y a París han acudit els aficionats nord-americans que, ben proveits de butaca, van pera veure si's quedava la miliòr part.

D'un concurs

Els artistes comparsos en el Concurs de Pintura convocat ab motiu de la VI Exposició Internacional d'Art, que en virtut del sorteig practicat el dia 26 del propassat mes de maig, a la Escola Oficial d'Arts i Oficis y Belles Arts, vingueren obligats al aplacament de les seves proves, deurán començar la prova demà, divendres, de nou a dreta dels

judicis concursants en el local d'aquel centre, a dos quarts de nou, donantos a la dependència de la Escola, destinada a la realització de la primera de les proves de concurs.

Se prevé també, quells concursants que a la abans esmentada hora de les 10 del matí de demà, no estiguessin presents, s'entendrà que renunciaren a prendre part en el Concurs.

Les Pintures Murals Catalanes

Hom rebut el turor fascicle de la monumental publicació que ab el títol de «Les Pintures Murals Catalanes» s'ha emprès el benemerit director d'Estudis Catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del Bosc, amenys, en els quals s'ha tractat de la influència dels mestres catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del Bosc, amenys, en els quals s'ha tractat de la influència dels mestres catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del Bosc, amenys, en els quals s'ha tractat de la influència dels mestres catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del Bosc, amenys, en els quals s'ha tractat de la influència dels mestres catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del Bosc, amenys, en els quals s'ha tractat de la influència dels mestres catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del Bosc, amenys, en els quals s'ha tractat de la influència dels mestres catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del Bosc, amenys, en els quals s'ha tractat de la influència dels mestres catalans.

En aquest fascicle, pulmó, s'han executades, se reproduïxen els conjunts y detalls més importants dels belles-sarts, absoŀuts mestres de Sant Cugat y Santa Maria de Tarragona, Santa Maria de Besalú, Santa Maria d'Aneu y Santa Pere del B